

TROS DE VIDA

Tothom pensa a la seva manera, això és una realitat evident.

Al nostre poble la majoria de joves marxen a cercar el seu divertiment fora d'aquí, això és una altra realitat no menys evident.

Agafant aquestes dues realitats, potser que miréssim un xic la situació. Nosaltres, amb les nostres limitacions, hem intentat sols fer un testimoni del pensament, de les idees d'aquests joves. Desitjaríem que ningú veiés en aquestes ratlles, segones intencions ni coses rebuscades, que de veritat, no hi són.

LA FUGIDA

El dia s'acaba, el cel es va tornant negre, cada cop més; en mig dels núvols algunes estrelles llueixen amb una llum senzill i feble; del campanar arriben unes hores. Els llums elèctrics s'encenen, ja és fosc.

Demà és dilluns i caldrà treballar, o estudiar. Però avui... avui és diumenge i el poble és desert. Algun cotxe perdut passa de tant en tant. Fora d'aquí, més o menys lluny, però fora, hi ha gent que es diverteix, i que és de Sta. Eulàlia.

—El meu noi és a Granollers, van al "cine" i al ball...

—Ja va a Granollers? Però... Quants anys té? Jo a la meua nena no li deixaria pas anar a aquesta edat a Granollers... I ara!

El que la senyora no sap és que la seva nena ja fa temps que hi va a Granollers, de tant en tant. És molt fàcil inventar una excusa.

—Jo si que li deixo anar; mira, així sé quan se'n va i quan tornarà, sempre sé on el tinc. Tots hi hem passat per aquesta edat, i tot plegat, a Granollers no pot pas prendre mal; si se'n anés a voltar per aquests munts de Déu, llavors sí que patiria, però ara estic tranquil·la.

—Quan jo era jove no marxava pas!

—Sí, però llavors era diferent, aquí feien comèdia o "cine", o sinó nosaltres jugàvem, o anàvem d'excursió, o...

—Sí el jovent d'avui no sé pas com són! Els hi han de donar els divertiments fets, no són capaços de divertir-se ells sols. No ho sé pas... no!

Les dues dones s'han donat compte que era tard i se'n van. El carrer torna a quedar desert. Desert i moll.

S'obren les portes de l'església, surten algunes dones plegant la seva mantellina.

Tornen a tocar campanes. Es va fent tard. És un quart d'onze i arriba el cotxe de línia, s'atura tot grinyolant les rodes, les portes s'obren, baixa molta gent i en pocs segons es crea un nou ambient. Tothom parla al mateix temps, ningú no escolta, rialles, xisclesiants, és l'alegria de viure.

—Avui he disfrutat com un animal! He trobat una nena que... Valia la pena, vaja! Hi he ballat tota l'estona!

Amb una mímica fabulosa el nostre heroi illumina la seva història. Un altre contesta, expressant la seva disconformitat.

—Mira tu! Si haguessis sigut al meu lloc hauries fet igual, ja et conec. Mira aquell, quan de temps hi va anar amb la mateixa? se l'apreciava molt, no li va tocar mai ni un cabell i al final... què! El va plantar. A mi no em donaran pas cap disgust. A més, no et preocupis, som joves i s'ha de disfrutar, ja vindran més tard els mals de cap. De moment..., anar fent!

—Bé home bé. Tot el que vulguis, però jo...

El cotxe torna a arrencar, el seu soroll és eixordador, les portes es tanquen, el cotxe desapareix per la carretera. Plou un xic, molt poc.

—Mira Miquel. Jo a les noies no me les prenc en sèrio, sóc molt jove, saps. Si te les hi prens no pots fotre res més. En canvi, així...

Un amb més experiència:

—Tot plegat el Casino no val res, és una porqueria, una enredada. Allà on va bé és a Cardedeu, jo hi vaig anar diumenge passat i..., escolta nano! ... FABULÓS! Es clar que vosaltres... aneu a Granollers, molta cosa, molta cosa, i al final res. Si tot plegat esteu tota la tarda amb les d'aquí el poble. Tant per tant quedeu-vos aquí!

—Si aquí no hi ha res, almenys abans feien cinema, ara no. Llavors, allà dalt ens trobàvem amb aquestes noies.

—Així sí que... tot plegat res. Jo vaig sempre sol, i vaig el doble bé, vosaltres molt xerrar i res. Jo sí que faig feina. La setmana passada a Cardedeu...

Una nova història és explicada. Les noies discuteixen també. Uns empresaris han divertit a una colla de gent, fent de retruc un bon negoci. Està claríssim, pagues i et diverteixen, no cal preocupar-se més. Ara bé, l'home ha de construir-se, de millorar-se, ha de ser més home cada dia. El fet de marxar no vol dir res, però l'home ha de tenir una finalitat més alta que no pas néixer, menjar, créixer, treballar, reproduir-se i morir. Ha de ser home perfeccionat al màxim de les seves forces, ha de ser un home que hagi deixat al seu voltant un rastre, que hagi millorat, perfeccionat al màxim a tots els demés. I l'adolescent ha d'entrenar-se a efectuar eficaçment aquesta finalitat, ha de saber construir-se; i en aquesta societat nostra a l'home el construeixen, el porten, el viuen, i això dintre la més gran comoditat. Cal que l'adolescent es sobreposi a la corrent, que sigui «ell».

—No sé si m'entens, jo treballa deu hores cada dia, arribo al vespre i tinc son. El diumenge jo tinc dret a divertir-me, i com que tinc ganes de divertir-me me'n vaig a Granollers. Per a mi ja en tinc prou, aquell se'n va a Cardedeu, a Caldes o a Sabadell, però jo amb Granollers ja en tinc prou. A qui li agrada anar a buscar bolets se'n va a buscar bolets, a mi m'agrada anar a Granollers i me'n vaig a Granollers. Cadascú que faci el que vulgui.

—A molts els hi passa igual que a mi: els hi agrada una noia del poble, però aquesta no els en feia cas; llavors marxaven. Tot plegat les noies d'aquí... Allà és diferent.

Ha passat un nou dia. El carrer torna a ser buit i moll. Es sent una veu greu i forta, és un televisor que fa l'annunci dels resultats del futbol. Els infants ja se n'han anat a dormir; els més grans, que acaben d'arribar, estan sopant i se n'aniran al llit tot seguit. Sols quedarà un record d'aquest diumenge ja passat i aquest record s'esborrarà per a pensar en el pròxim, que ja s'acosta.

La televisió, amb la seva veu greu dona ara notícies del Vietnam, de la possible pau, dona notícies d'Israel, de la possible guerra. Però..., diumenge que ve...

miquel colomer

COVASA

Les desea Felices Navidades
y próspero Año Nuevo